

Казки для дівчаток

ш іграйте, чижми мої, є у мене дома тр

Лиш іграйте, чижми мої, є у мене дома троє Був у одної дуже мізерної, худобної вдовиці син. І він у своїм селі ніяк не міг оженитися, хоч який красний був. То, окрім одної кучі і світу, нічого у нього не було.

— Ну, що чинити? Час прийшов — і якось би мені оженитися. Ось надумався і каже: «Гей, піду я у чуже, сусіднє село, там мене не знають, і я там у найбагатішого газди дівку посватаю».

Так і вчинив. Позичив собі чижми, сукман, ремінь, шапку, і, як найбагатшого газди легінь, убрався й пішов. «Та куди йти? На самий перед піду на вечорниці, там багато звикло бути дівок, і там є не лиш мізерні, але й багаті, не лиш погані, але й файні».

Так ходив він довго, довго і познайомився а однією дуже багатою і файною дівкою, з нею все говорить і танцює. І як він дівку, так і дівка його полюбила, бо виділа, що файний, красний легінь, а з одежі судила, що не мав бути мізерний, коли все у файній одежі ходить.

Се так велося довго, та прийшов час, аби не лиш так пусто ходити, але посватати дівку і з нею побратися. Та й дівка думала собі, як за нього піти, коли не знає, чи є у нього якесь газдівство, чи ні. Раз надумалася й каже собі:

«Уберуся я ковдошкою і піду у те село, звідки він є, там я узнаю, який він газда».

Так і вчинила: убралася як ковдошка і пішла у те село, звідки був легінь. Там розвідалася, де сидить (мешкає) того і того легіня мати. Люди вказали, і вона пішла й там на ніч припросилася. Та легіня не було дома, бо він і тоді пішов у те село на вечорниці, звідки дівка була. Він на вечорницях дивиться і жде, але пусто — дівки немає. Гадає:

«Ба, що то може бути, що її не є? — А далі думає собі: — А може, щось бетевна, чи, може, роботу має і того не прийшла?» А того й у гадці нема, що його люба в його матері як ковдошка ночує.

Він ждав до кінця вечорниць, але пусто: вона не прийшла й не прийшла.

Ось, як із вечорниць розійшлися, він пішов додому. Приходить додому, отворює собі двері, заходить до хижі і запалює світло. Мати пробудилася й каже йому:

— Ей, сине,-сине! Як ти не знаєш дома сидіти! Та не навнуєш по ночах ходити? Видиш — і тепер недавно тут був чоловік за одежею, а тебе не було дома.

— Ну та що! Я йому одежу і рано понесу. Але дайте лиш щось їсти!

— А, та що тобі дам, сине, їсти, коли знаєш, що дома нічого не є. Коли б був хоть дров нарубав, аби у хижі студено не було.

— Ну, та ачей не змерзнемо. Лиш дайте щось їсти.

— А ти бери, там є сирий квас, та їж! Син взяв сирий, неспечений квас і їсть.

А ковдошка (дівка) не спить, і все слухає, і думає собі:

«Ну, та се ж читавий газда!» Переночувала ніч і зарані пішла собі. Та ні легінь, ні мати нічого не знали, що ото за ковдошка була.

Ось на другий день той легінь знову убрався, як дотепер, і йде знову на те село на вечорниці. Як прийшов, уже прийшла і та дівка. І в той вечір якраз іще гостину дівки чинили, бо м'ясниці були. Там були і гусярі, і всі гостилися. А легіневі і в гадці нема, що дівка знає, що він за один. Дівка тримається, ніби нічого не знає.

Ось, як погостилися, гусярі стали густі, а легіні з дівками іграти. А легінь той все лиш із тою дівкою іграє, і співає, і співає собі: «Відригається мені смажениною, печениною!». А дівка додає: «Не печениною — квасом!». Далі співає легінь: Лиш іграйте, чижми мої, Суть у мене дома троє!

А дівка; "І ті не твої!"

«Ну, се так удає, якби всячину знала,— думає легінь.— Та бо гаразд, що не знає, хай собі фіглює, ачей я їй того й не мушу казати, коби я її лиш міг посватати!»

І се так велося доти, доки не розійшлися.

На другий день каже легінь матері:

— Ну, мамко, я уже собі вибрав одну дуже багатого газди дівку, і не лиш багата, але і дуже файна. Закличте якісь багаті люде та йдіть її посватати і оповіди записати.

Так і вчинили. Закликали двох найбагатших людей і пішли сватати.

Ось прийшли туди і сватають. І, може, була б пішла дівка за нього, якби не знала, який він газда, бо і matka, і нянько уже пристали, як трохи загостилися. Але біда, бо дівка, за котру був певен, що не буде противитися і любо за нього піде, не хоче ніяк за нього йти.

Легінь:

— Ну, видиш, ти мені скільки раз обіцяла, щоби тебе сватав, то підеш за мене, а тепер не хочеш.

— А,— каже дівка,— то тоді було, а тепер уже ні!

— Та чому, чому? — звідують всі.

Вона геть довго не хотіла відповідати, та як на то дуже наперли, все розповіла: як вона у нього, тобто у його матері, ковдошкою ночувала. І як те розповіла, ті й самі не знали, куди дітися. Відтоді піч звикли обзирати, тобто газдівство.